

Οι φοβούμενοι τον Κύριον πάντοτε εφαρμόζουν το θέλημά Του (Διονύσιος Ιερομόναχος (+))

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

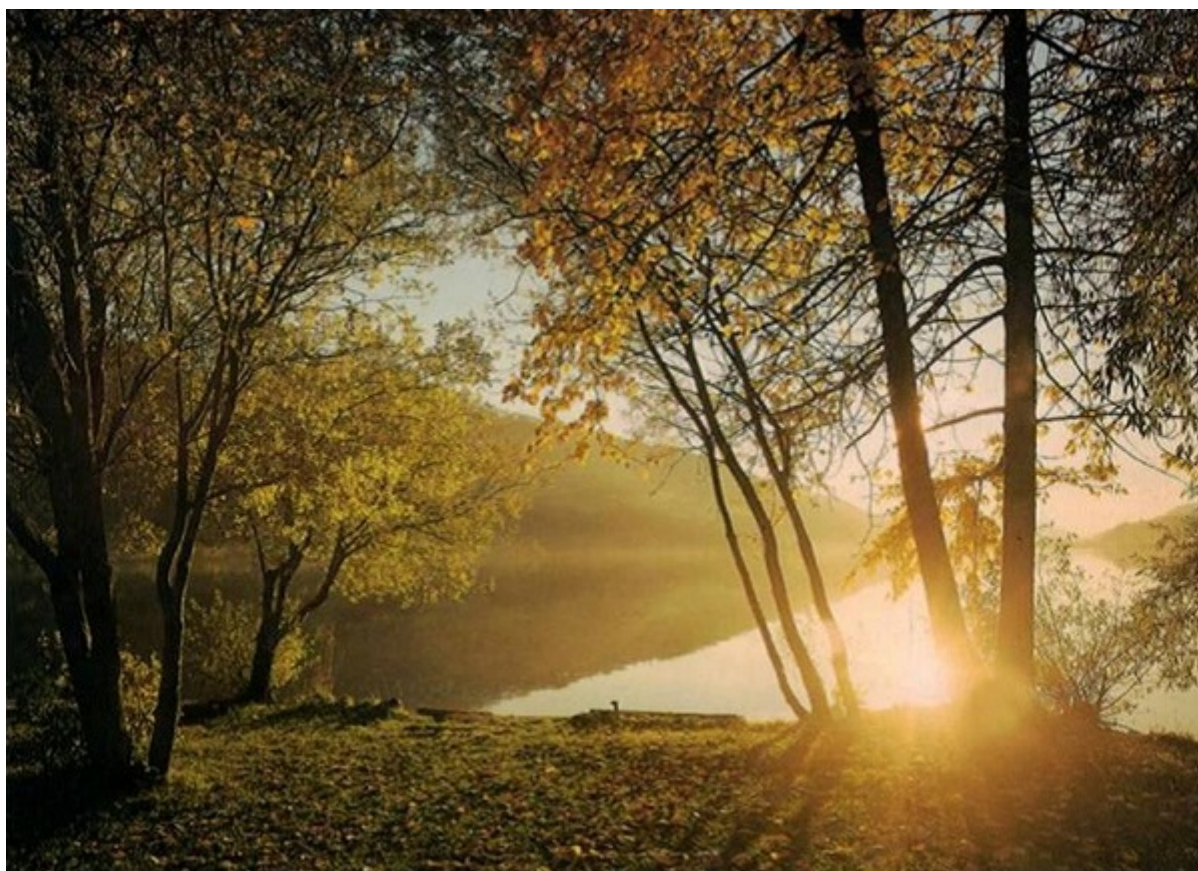

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bit.ly/2jj10i8>]

Ποιός άνθρωπος δεν θέλει να ζήσει πολύ και δεν του αρέσει να δει ημέρες ευτυχίας; Η γλώσσα σου θα πρέπει να σταματήσει να κακολογεί και τα χείλη σου θα πρέπει να μη λένε δόλια και συκοφαντικά πράγματα. Απομακρύνσου από κάθε είδος κακού και κάνε το καλό. Προσπάθησε να έχεις ειρήνη μέσα σου και με τους άλλους και να τη διατηρείς με θερμό ενδιαφέρον» (Ψαλμ. 33, 12-15)

Πριν απ' όλα μας διδάσκει ο προφήτης, να σταματήσει η γλώσσα μας να κακολογεί· δεν είπε απλώς να σταματήσει η γλώσσα σου, αλλά να σταματήσει η γλώσσα μας να κακολογεί. Διότι η γλώσσα μιλά καλά και θεάρεστα όταν θέλει, όταν προσεύχεται, όταν διδάσκει τα σωστά, όταν παρηγορεί τους λυπημένους, όταν λέει την αλήθεια, και όταν διαβάζει τα λόγια του Θεού· τότε δε την εμποδίζει να σταματήσει να μιλά. Όταν μιλά εγωιστικά και καυχιέται, όταν ψεύδεται, όταν

βλασφημεί, όταν καταριέται, όταν παραβαίνει τους όρκους, όταν κατακρίνει, όταν κατηγορεί, τότε μας γκρεμίζει σε πολύ μεγάλο βάραθρο, και μας προξενεί μεγάλο κακό, και γι' αυτό λέει· «θα πρέπει να σταματήσει να κακολογεί και τα χείλη σου θα πρέπει να μη λένε δόλια και συκοφαντικά πράγματα». Ο δόλος πάλιν πολύ περισσότερο μας απομακρύνει από τον Θεό, και Τον κάνει και μας σιχαίνεται καθώς λέει πάλιν ο ψαλμός «σιχαίνεται ο Κύριος το φονιά και τον δόλιο». Κατά τον ίδιο τρόπο ο Κύριος σιχαίνεται τον φονιά και τον δόλιο, διότι μπροστά πηγαίνει ο δόλος, και ο φόνος ακολουθεί, όπως ο Κάϊν πρώτα με δόλο ξεγέλασε τον αδελφό του τον Άβελ, και τον απομάκρυνε από τους γονείς του, και τότε τον φόνευσε. Σε όλα τα κακά που γίνονται, ο δόλος πάντοτε προτρέχει, και ανοίγει το δρόμο του διαβόλου, και πραγματοποιεί όσα κακά γίνονται.

Εάν θέλουμε να αποκτήσουμε τον φόβο του Θεού, ας μισήσουμε τον δόλο, και να μη φαινόμαστε δόλιοι, ούτε με βλέμμα, ούτε με λόγο, για να μη μας σιχαθεί ο Θεός, αφού κανένα καλό δεν μπορούμε μόνοι μας να αποκτήσουμε χωρίς την βοήθειά Του. Αφού αποβάλουμε τον δόλο, μάς συμβουλεύει πάλιν και μας λέει, «απομακρύνσου από κάθε είδος κακού και κάνε το καλό».

Όταν απομακρυνθούμε από το κακό και δεν κάνουμε το καλό, είναι αδύνατον να μείνουμε σ' αυτήν την κατάσταση, αλλά ξαναγυρίζουμε στο κακό. Πρέπει όταν αφήσουμε το κακό, αμέσως να αρχίζουμε να κάνουμε το καλό. Όπως εκείνος που

θέλει να ανέβει ψηλά μόλις σηκώσει το πόδι από τη γη, πρέπει να το βάλει στη σκάλα, και έτσι από σκαλί σε σκαλί, ανεβαίνει στο ύψος που θέλει. Αν δεν το βάλει στη σκάλα, πάλι στη γη βρίσκεται. Το ίδιο και εκείνος που θα σταματήσει το κακό, και δεν θα κάνει το καλό, χωρίς να το θέλει στο κακό βρίσκεται· και όταν κάνει το κακό είναι αδύνατον να αποκτήσει φόβο γι' αυτό είπε «Προσπάθησε να έχεις ειρήνη μέσα σου και να τη διατηρείς με θερμό ενδιαφέρον». Και από πού να ζητήσουμε την ειρήνη; Πρώτα από τον Κύριον Ιησού Χριστό, που είπε «Σας δίνω την ειρήνη μου»· και δεύτερον να την ζητούμε και μόνοι μας, και την βρίσκουμε πάλιν με τη βοήθεια του Θεού. Και όταν την βρούμε, γρήγορα να την ακολουθούμε, για να μην την χάσουμε. [...]

Όσο μπορούμε να μην αφήνουμε τους λογισμούς να τρέχουν εδώ και εκεί, να χαλιναγωγούμε τα μάτια, που είναι προδότες της ειρήνης και των υπόλοιπων καλών έργων και προξενούν την ταραχή, και τους κακούς λογισμούς. Να χαλιναγωγούμε επίσης και το μικρό και αχαλίνωτο μέλος, μα ανίκητο στη δύναμη, που ξεριζώνει ό,τι βρει μπροστά του, εννοώ τη γλώσσα, το πολυποίκιλο εργαλείο, που βγάζει άλλοτε μέλι, και άλλοτε φαρμάκι, άλλοτε ζωή, και άλλοτε θάνατο. Εάν θέλουμε να διατηρήσουμε την ειρήνη, σ' αυτήν πρέπει να δείξουμε επιμέλεια και ενδιαφέρον και αφού την αποκτήσουμε μέσα μας και με τους άλλους, τότε φυτρώνει και η αρχή της σοφίας, δηλαδή ο φόβος του Θεού σ' εμάς με τη βοήθεια της θείας χάριτος.

Μακάριος είναι εκείνος που αξιώθηκε να αποκτήσει το φόβο του Θεού, όπως λέει ο ψαλμωδός· «Μακάριος ανήρ ο φοβούμενος τον Κύριον» και ποιός μπορεί να καταλάβει την παρρησία που έχει στον Θεό, ο φοβούμενος τον Κύριον; Ο Προφήτης Δαβίδ, δεν προσκαλεί κανέναν άλλο για να δοξολογήσει τον Κύριο, παρά μόνον όσους έχουν το φόβο Του, όπως λέει· «οι φοβούμενοι τον Κύριον, ευλογήσατε τον Κύριον». Οι φοβούμενοι τον Κύριον πάντοτε εφαρμόζουν το άγιο θέλημά Του και δεν σκέφτονται τίποτε άλλο παρά μόνον πώς να αρέσουν στον Θεό, πώς να καταντροπιάσουν τον κοινό εχθρό διάβολο, που ξεσηκώνει εναντίον τους αναρίθμητους πειρασμούς και σκάνδαλα. Όμως έχοντας τον φόβο, δεν μπορεί να τους δελεάσει ο δόλιος και μένει ντροπιασμένος.

Είθε ο πανοικτίρμων και πολυεύσπλαχνος, να μας χαρίσει τον φόβο του και να μας αξιώνει να εφαρμόζουμε τις θείες του εντολές, για να είμαστε στη μερίδα των σωζομένων και να αξιωθούμε της βασιλείας των Ουρανών. Διά πρεσβειών της Παναχράντου Δεσποίνης ημών Θεοτόκου και αιειπαρθένου Μαρίας και του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου του Μυροβλύτου, και πάντων των Αγίων. Αμήν.

**(Διονυσίου Ιερομονάχου, Βιβλίον καλούμενον Ἰχνος Χριστοῦ, Ομιλία ΙΔ.
Ἔκδ. Ἀνων. Εταιρείας Εκδόσεων «Νέα Ελληνική Ηώς» Ἀθήναι. Σε
νεοελληνική απόδοση)**